

внимателно и съ безпокойство слѣдеше какво става въ прѣднитѣ кола.

Холски позна приятельтъ си У. Той го попита бързишката:

- Кой е негова милостъ? и посочи прѣднитѣ кола.
- Мой единъ роднина. Полудѣ!
- А дѣ го носатъ?
- Въ лудницата!

Пайтонътъ отмина.

Холски и Кардашевъ се спогледахъ.

- Отъ що ли ще е полудѣлъ? попита Кардашевъ.
- Любопитно е това нѣщо... но У. бързаше, — каза

Холски.

- Жално.

- Защо се интересувашъ тъй?

— Интересно ми е да знамъ причината, отъ която е изгубилъ ума си този клетникъ, въ *София*.

- Навѣрно, не е отъ много умъ... усмихна се Холски.

- Дали?

- Не видѣ ли му просташката физиономия?

- Нито отъ страсть?

— Не вѣрвамъ. У българитѣ нѣма силни страсти — което е едно щастие, споредъ мене, даже една добродѣтель.

— Ти сѣ на своето, Холски... А знаешъ ли какво бихъ желалъ да видж у насъ? — попита Кардашевъ.

- Какво?

- Донъ Кихотовци.

- Чудна прищавка? А защо?

— Защото хора прѣсмѣтачи и практични имаме легиони; благоразумни Санчо-Пансовци имаме пропасть!.. Азъ искамъ да видж единъ донъ Кихотъ!

- Единъ лудъ донъ Кихотъ?

— Да, единъ лудъ. Единъ донъ Кихотъ, който да полудѣе за нѣкаква идея, халосана, непостижима, но велика;